

РЕШЕНИЕ

№ 2976

гр. София, 23.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 03.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10983** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. П. М. против мълчалив отказ на главния изпълнителен директор на „УниКредит Булбанк“ АД по молба с вх. № 0201-07-001956/16.09.2025 г. на банката. С молбата е поискано копие от банково нареждане, с което да се удостовери превода на сума по банковата сметка на жалбоподателката в „Обединена българска банка“ ЕАД. С жалбата се иска отмяната на мълчаливия отказ, като са представени аргументи за неговата незаконосъобразност. Излага се, че тъй като жалбоподателката не е получила искания от нея документ в срока, предвиден в разпоредбата на чл. 57, във вр. с чл. 21 АПК, а банката осъществява обществени услуги, то е налице мълчалив отказ. Намира, че е налице хипотезата на чл.41, §1 и 2 б. „б“ от Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС). Моли на „УниКредит Булбанк“ АД да бъде наложена санкция за неизпълнение на установени в закона задължения, както и банката да бъде задължена да издаде искания от жалбоподателката документ.

Ответникът чрез процесуалния си представител изразява становище за недопустимост на жалбата, а по съществото ѝ я намира неоснователна. Излага доводи, че направеното искане попада в обхвата на нормата на чл. 62, ал. 2, вр. ал. 6 и ал. 7 Закона за кредитните институции (ЗКИ) и в процесната ситуация не е налице мълчалив отказ от страна на банката. Отказът за предоставяне на информация, представляваща банкова тайна, не следвало да се разглежда като индивидуален административен акт (чл. 21 АПК), който да подлежи на обжалване по реда на АПК, тъй като банката не осъществявала обществени услуги. Ответното дружество отбелязва още, че съдът не е компетентен орган в случая, тъй като не било в правомощията на съдебния

административен контрол да решава правен спор и претенции, насочени по реда на специалния закон ЗКИ от едно физическо лице спрямо банкова институция. Посочва, че в чл.152, ал. 1 АПК е регламентирано, че жалбата или протестът се подава чрез органа, издал оспорвания акт. Според дружеството, това също е доказателство, че жалбата е недопустима, подадена чрез орган, чийто акт не се оспорва, който не е издал никакъв акт, засягащ нечии правни интереси и респективно която жалба не следва да администрира, предвид, че съдът не е издал никакъв акт, а позоваването на чл. 152 АПК е ирелевантно както за връчването на жалба с № 25231/16.10.2025г. на г-жа Д. П. М., така и за мотивиране компетентността на съда. Отбелязва, че предоставяне на информация за операции и движения по сметки на трето лице - клиент на банката, подлежи на разкриване след представяне на решение на съда в този смисъл, тъй като същата представлява банкова тайна по смисъла на чл. 62. ал. 2 от ЗКИ. Посочва в условията на евентуалност, ако се образува административна преписка и производството не бъде прекратено поради недопустимостта му, че жалбата е неоснователна. В тази насока отбелязва отново, че жалбоподателката няма право на информация, представляваща банкова тайна касателно операциите по банковата сметка трето лице - В. И. А., без изрично разрешение от съда. Допълнително, ако между жалбоподателката и посоченото трето лице съществувало правоотношение, по силата на което е следвало жалбоподателката да получи посочената в жалбата сума по своя банкова сметка като продавач на недвижим имот, то тя можела да получи информацията относно осъществяването на платежната операция от обслужващата банковата ѝ сметка институция. Претендира разноски.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

С молбата от 16.09.2025 г. (л.7 от делото), адресирана до „У. Б.“ и до „Обединена българска банка“ (ОББ) жалбоподателката поискала да ѝ бъде направена справка и да ѝ бъде издадено копие от банково нареждане на „УниКредит Булбанк“ АД, с което да се удостовери превода на сумата от 20 451.70 /двадесет хиляди четиристотин петдесет и едно евро и 70 цента/ по банковата ѝ сметка в ОББ. В молбата е отбелязано, че посочената сума представлява банков кредит отпуснат на В. И. А., с ЕГН [ЕГН], за закупуване на неин недвижим имот на 13.05.2022, а именно ап. № 18, [населено място], м. М., по силата на приложен нотариален акт № 168 том II, рег. № 3624, дело № 323 от 2022, вписан в Службата по вписванията с вх. рег. №1096 от 13.05.2022, Акт 104, том IV, дело 463 от 2022 имотна парт. № 20100544733 (л.9-10). Не се установява, нито се твърди да е постановен отговор по направеното искане.

Последното представлява искане за извършване на административна услуга по смисъла на § 1, т.2, б. „а“ от Допълнителната разпоредба на Закона за администрацията (ДРЗА), тъй като има за предмет издаване на индивидуален административен акт, с който се удостоверяват факти с правно значение. При произнасяне по такова искане банката се явява организация, предоставяща обществени услуги съобразно § 1, т.5 във вр. с т.4 ДРЗА, която препраща към § 1, т.12 от ДР на Закона за електронното управление, чието определение гласи: "Обществени услуги" са образователни, здравни, водоснабдителни, канализационни, топлоснабдителни, електроснабдителни, газоснабдителни, телекомуникационни, пощенски, банкови, финансови в т. ч. застрахователни и удостоверителни по смисъла на Регламент (ЕС) № 910/2014 или други подобни услуги, предоставени за задоволяване на обществени потребности, включително като търговска дейност, по повод на чието предоставяне могат да се извършват административни услуги. „УниКредит Булбанк“ АД е лицензирана банка, видно от Регистъра на лицензираните банки и клоновете на чуждестранни банки в Република България, общодостъпен на адрес: <https://www.bnb.bg/BankSupervision/BSCreditInstitution/BSCIRegisters/>

BS_CI_REG_BANKSLIST_BG. Следователно, тя е организация, предоставяща банкови услуги и

при поискване на административна такава дължи произнасяне като административен орган. Отказът за предоставяне на административна услуга, представлява индивидуален административен акт по определението на чл.21, ал.3 АПК. Тъй като в случая е налице мълчалив отказ, той подлежи на оспорване в срока по чл.149, ал.2 АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения за това срок, срещу акт, който подлежи на оспорване по изложените по-горе съображения и поради това е допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Съгласно чл.170, ал.2 АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият трябва да установи, че са били налице условията за издаването му, което е указано на жалбоподателя с определение № 36806/07.11.2025г. Не бяха представени доказателства, годни да обосноват извод за съществуването на предпоставки за издаване на документа, поискан с молба с вх. № 0201-07-001956/16.09.2025 г. Съгласно чл. 62, ал. 2 от ЗКИ, фактите и обстоятелствата, засягащи наличностите и операциите по сметките и влоговете на клиентите на банката, са банкова тайна. Поисканата в случая информация за операция и движение по сметка на клиент на банката, представлява банкова тайна съобразно посоченото легално определение. Не се установяват и не се твърдят обстоятелства, представляващи някоя от лимитативно изброените хипотези, в които банките предоставят информация, която представлява банкова тайна. Ето защо, не е налице основание за изключение от общото правило на чл.62, ал.1 ЗКИ, установяващо забрана за предоставяне на банкова тайна. Следователно, не са били налице условия за извършване на поисканата административна услуга.

Предвид изложеното и като прецени на основание чл.168, ал.1 АПК законосъобразността на оспорения акт, съдът в настоящия състав приема, че макар той да не е постановен в изискуемата писмена форма, е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК разносните остават за жалбоподателката така, както са направени и следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 200 лева съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България (ЗВЕРБ), решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета от 8 юли 2025 година относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 8 юли 2025 година за изменение на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е еврото, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, сумата на възнаграждението следва да бъде превалутирана и възлиза на 102,26 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. П. М., с ЕГН 51060126494, против мълчалив отказ по молба с вх. № 0201-07-001956/16.09.2025 г. на „УниКредит Булбанк“ АД.

ОСЪЖДА Д. П. М., с ЕГН [ЕГН], да заплати на „УниКредит Булбанк“ АД, с ЕИК[ЕИК], сумата 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента) - юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: